

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Øyden og Troen ere forenede.

Nr. 20.

Den 15de Juli 1894.

43de Aargang.

Vore Troesartikler.

Forelæsninger af Aeldste James E. Talmage for den theologiske Klasse
i Kirkens Universitet i Salt Lake City.

(Fra Juvenile Instructor.)

(Fortsat fra Side 295.)

Daab for de Døde.

Daab fordres af Alle. Daaben og dens almindelige Unvendelighed er allerede blevet omhandlet. Det er blevet vist, at Lydighed til denne Ordination er væsenlig til Frelse, og at denne Betingelse er lige bindende for Alle uden Undtagelse. Paa intet Sted i Skriften finde vi, at der i denne Henseende er gjort nogen Forskjel mellem de Levende og de Døde. De Døde ere Saadanne, som have levet i en Dødelighedstilstand her paa Jorden; de Levende ere dødelige Bøsner, der en Gang skulle gjenemgaa den bestemte Forvandling, som vi kalde Døden. Alle ere Born af den samme Fader, og Alle skulle blive dømte eller modtage enten Løn eller Straf fra den samme retfærdige Dommer med samme Mellemkomst af hans Raade. Kristi forsonende Offer blev ikke alene frembaaret for de

Gaa, som levede paa Jorden, medens han var her i Kjødet, ejheller for dem alene, som skulle fødes efter hans Død, men for alle Jordens Indbhæggere baade de forbigangne, de nærværende og de tilkommende. Han blev af Faderen bestemt til at være baade de Levendes og de Dødes Dommer (Ap. Gj. 10, 42.); han er Herre over de Døde saavel som over de Levende (Rom. 14, 9.), som det af Mennesket forstaas med Levende og Døde, men oversor ham indtage Alle den samme Stilling; der gives ingen Undtagelse, thi for „ham leve de Alle.“ (Euf. 20, 36. 38.)

Evangeliets endnu ukjendt af Mange. Blandt den utallige Skare af menneskelige Bøsner, som have levet paa Jorden, have kun en forholdsvis lille Del hørt og endnu færre annammet Evangeliet. I Løbet af Verdens Historie har der været lange Tider af aandeligt Mørke, da Evangeliet ikke

blev prædiket paa Jorden, da der ikke fandtes nogen af Herren besuld-mægtiget Repræsentant til at forrette i Rigets frelsende Ordinanser. En saadan Tilstand har aldrig eksisteret, uden at den har været en Folge af Folkets VanTro og Haardnakfethed; estersom Menneskene med frit Forstet have traadt Sandhedens kostbare Perler under Fodder og forsøgt at myrde og tilintetgjøre dem, der have forkhyndt disse ødle Sandheder, ere disse himmelske Skatte i Forsynets Retfærdighed saavel som hans Naade blevne borttagne, indtil en mere værdig og taknemlig Slægt skulde oprejses.

Man kan med Rette spørge: Hvilken Plan har Gud i sin vije Sthrelse lagt for deres endelige Frelse, som saaledes have forkastet hans Ord, og for dem, som aldrig have haft Anledning til at høre Evangeliets Budskab? I Folge de gamle sekteriske Læreøsætninger, som have været almindelig antagne iblandt de saakaldte kristne Samfund under den lange Nats aandelige Mørke, og som endnu blive prædikede med stor Fver af Saadanne, der endnu ikke ere blevne dragne ud af dette Mørke, vil enten uendelig Straf eller evig Lykhalighed, af lige eller ensartet Grad og Beskaffenhed være enhver Sjæls Lod; at Dommen eller Vennen vil blive i Forhold til den Stilling, som Alanden befinder sig i, naar Legemets Død ind-finder sig; et langt syndigt Liv kommer saaledes ikke paa nogen Maade i Betragtning, naar man blot paa sit Dødsleje viser Omvendelse; og de, der have udvist en ærlig og retskaffen Vandel, men forsømt at iagttagte visse Ceremonier tilhørende et antaget Kirkesamfund, skulde henvises til Helvedes Kvaler uden noget Haab om Frelse. En saadan Tro kan stilles ved Siden af den kjætteriske Lære, der fordømmer smaa, uskyldige Børn,

som ikke ere blevne bestænkede af selv-kaldte Mænds hellige (?) Hænder. Det er Bespottelse paa denne Maade at gjøre Lune og Hævngjerrighed til Egenskaber af den guddommelige Natur. I Folge Guds Retfærdighed kan Ingen blive domt under en Lov, som har været ham ubekjendt. Det er sandt, at Dommen, evig Straf, er bestemt som de Ugudeliges Lod; men den rette Mening af dette forfærdelige Udtryk beskrives af Herren selv (Bagtens Bog 44, 2.): „Evig Straf er Guds Straf;“ thi „Evig“ og „Ugendelig“ ere iblandt hans Navne, og disse Ord betegne hans Egenskaber. Ingen Sjæl vil blive fængslet eller underkastet Straf længere end den nødvendige Tid for at udsone den forlangte Forbedring og for at tilfredsstille Retfærdighedens Krav, i hvilken Hensigt Straf udelukkende er indstiftet. Ingen vil nogensinde blive tilladt at indkomme i noget herligt Rige uden først at have vist Lydighed mod dets Love.

Evangeliet skal prædikes for de Døde. Det er derfor tydeligt, at Evangeliet maa blive prædiket i Alande-verdenen; og Skrifter beviser udtrykkelig, at Forberedelser ere gjorte for et saadant Arbejde. Petrus forkynder i sin Beskrivelse over Frelserens Mission denne Sandhed saaledes:

„Thi derfor er Evangelium forkyndt for de Døde, at de vel skulle dommes for Mennesker i Hjødet, men leve for Gud i Alanden.“ (1. Pet. 4, 6.)

Kristus paabegyndte dette Arbejde blandt de Døde i Tidsrummet mellem hans Død og Opstandelse. Medens hans Legeme hvilede i Graven, var hans Aland i Virksomhed blandt de hedengangne Aander, thi omendkjøndt han vel led Døden efter Hjødet, saa blev han dog levendegjort efter Alanden. „I hvilken han og gik bort og prædikede

for Aanderne, som varer i Forvaring, som forдум vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noahs Dage, der Arken byggedes, i hvilken faa, nemlig otte Sjæle blev frelste i Vandet." (1. Pet. 3, 18—20.)

Andre Skriftsteder bekræfste, at Kristus, medens hans Legeme laa i Graven, ikke gif til det Sted, som almindelig kaldes Himmelten — hans Faders Bolig; men at han arbejdede blandt de Døde, som i højeste Grad trængte til hans Betjening. Den ene af Misderne, som var forsætstet ved hans Side, sit, formedelst sin Ydmighed, det af den doende Frelser givne Løfte: "I Dag skal Du være med mig i Paradiſ." (Luk. 39—43.) Og dog sagde Herren, som da var opstanden, tre Dage derefter til den bedrovede Maria Magdalene: "Jeg er ikke endnu opfaren til min Fader." (Joh. 20, 17.)

Om det ansaaas for nødvendigt og retfærdigt, at Evangeliet skulde prædikes for Aanderne, som varer ulydige i Noahs Dage, er det da ikke ligesaa fornuftigt at antage, at den samme Anledning vil blive stillet til Andres Raadighed, som have forkastet Herrens Ord til forskjellige andre Tider, thi den samme Bigeghldighed og Ulhdighed, som karakteriserede Folket i Noahs Tid, eksisterede ogsaa i Tidens Midte (Luk. 17, 26.) og hersker i den nuværende Uddeling; og videre, hvis Frelse i Overensstemmelse med Guds Plan tilbydes dem, som med fri Vilje ere ulydige, som i Virkeligheden foragte Sandheden, kunne vi da tro, at den overvældende Masse af hedengangne Aanderne, som aldrig have hørt Evangeliet blive prædiket, skulde henvises til evig Straf? Nej, Gud har bestemt, at selv Hedningerne og de, som aldrig kendte nogen Lov, skulle blive frelste. (Bogtens Bog 15, 10.)

Faderens gode Gaver ere ikke indskrænkede til denne Virkelreds alene, men de ville blive uddelede gjennem Evighederne i Følge Retsfærdighedens Principer. Alle de, som forkaste Guds Ord i dette Liv, skulle hjemmoges af den Straf, som er bestemt for denne Handling; men efter at denne Gjeld er betalt, ville Fængslets Dore blive opladte, og de Aander, som have været indespærrede i Videlse, og som nu ere tugtede og ere blevne rene, ville komme frem for at deltage i den Herlighed, som er bestemt for denne Klæſſe.

Kristi Arbejde blandt de Døde blev forudsagt. Flere hundrede Åar før Kristi Komme i Kjødet frysdede Profeterne sig over, at de vidste, at Frelse formedelst ham vilde blive tilvejebragt for de Døde saavel som for de Levende. Esaias siger, da han beskriver de Straffedomme, som skulle overgaa de Hovmodige og Stolte:

"Og de skulle samles tilhobe, som Fanger samles til en Hule, og blive indelukte i Fængsel; og efter mange Dage blive de hjemmogte." (Ez. 24, 22.)

Den samme store Profet vidnedde om sin tilkommende Frelser og siger, at han er bestemt „til ataabne de Blindes Øjne, til at udføre de Bundne af Fængsel, dem, som sidde i Mørke, af Fangenstabet." (Ez. 42, 7.)

Og David udtrykker, da han synger med Inspirationens Aand angaaende Gjenloſning fra Graven: "Derfor glæder mit Hjerte sig, og min Ere frysder sig; ja mit Kjød skal bo trygge-ligen. Thi Du vil ikke overlade min Sjæl til Dødsriget; Du skal ikke lade Din Hellige se Forraadnelse. Du vil kundgjøre mig Livets Sti; for Dit Ansigt er Mættelse af Glæder, Livsaligheder ved Din højre Haand evinde-ligen." (Ps. 16, 9—11.)

De Levendes Arbejde for de Døde. De Dødes Gjenløsning vil finde Sted i nojagtig Overensstemmelse med Guds Lov, hvilken er skreven i Retfærdighed og forfattet i Varmhjertighed. Det er ligeledes umuligt for nogensomhelst Land, enten i Legemet, eller udenfor Legemet, at opnåa endlige faa et Øste paa evig Hærlichkeit, undtagen paa Betingelser af Lydighed til Evangeliets Love og Ordinanser. Og efter som Daaben er væsenlig til de Levendes Frelse, saa er den ligeledes uundværlig for de Dødes Gjenløsning. De første Hellige forstode dette, og derfor lærtes Læren om Daab for de Døde iblandt dem. Et kraftigt Brev til de Hellige i Korinth forklarer Paulus Opstandelsens Principer for dem, hvorledes de Døde skulle opstaa af deres Grave. „Den første er Kristus, dernæst de, som ere Kristi, udi hans Tilkomme;“ og som et Bevis paa, at denne Lære om Opstandelsen var indbefattet i Evangeliet, som de havde annammet det, spørger Apostelen: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke opresjes? Hvi døbes de da for de Døde?“ (1 Kor. 15, 29.) Disse Ord ere utvetydige, og det faktum, at de blev hørende uden nogen Forklaring eller Fortolkning, beviser, at Principet Daab for de Døde var meget almindeligt forstaet iblandt det Folk, til hvem denne Epistel blev skreven.

Heri vises Nødvendigheden af Sted. fortrædelse — de Levende udføre Arbejde for de Døde; Born udføre et Arbejde for deres Forfædre, som disse ereude af Stand til at udføre for sig selv. Mange og forskellige ere de Fortolkninger, som Menneskene i deres fejlbare Wisdom have givet denne af Paulus saa tydelige Fremstilling; men den Oprigtige og Sandhedssøgende finder

ingen Banskelighed i at satte Meningen deraf.

I de Ord, som udgjøre Slutningen af det gamle Testamente, profeterer Malachias om det store Arbejde, der skal udføres for de Døde i de sidste Dage:

„Se, jeg sender Eder Elias, Profeten, forend Herrens Dag kommer, den store og forfærdelige. Og han skal vende Fædrenes Hjerte til Bornene, og Bornenes Hjerte til deres Fædre, at jeg ikke skal komme og slaa Landet med Vand.“ (Mal. 4, 5, 6.)

Det er en almindelig Tro blandt mange Bibelforskere, at denne Profeti hentyder til Johannes den Dobers Fødsel og Virkhed (Matt. 11, 14; 17, 11.), da Elias' Land og Kraft i Virkeligheden hvilede paa Johannes, som Engelen havde forkyndt (Luk. 1, 17; Pagtens Bog 50, 2.); men vi have ingen Beretning om, at Elias aabenbarede sig til Johannes; og desforuden var der Intet i hans Embedes Forvaltning, der stadfæster den Slutning, at denne Profeti i ham blev fuldkommen fuldbyrdet. Vi maa derfor ske fremad i Verdens Historie for Opførselsen af Profeten Malachias' Ord. Den 21de September 1823 modtog Joseph Smith et Besøg af et himmelst Sendebud, som sagde, at han var Moroni og udsendt fra Guds Mærvelse. Iblant de Instrukser, som denne Engel gav den udvalgte Yngling, citerer han Malachias' Profeti, som allerede er omtalt, men i et lidt forskelligt og viselig mere udtryksfuldt Sprog end det, der forekommer i den almindelige Oversættelse af Bibelen; Engelens Fremleggelse er saaledes:

„Thi se, Dagen kommer, der brænder som en Øvn, da skulle alle Hovmodige og Enhver, som gjør Ugadelighed, være som Halm, thi de, der kommer, skal opbrænde dem, siger den Herre

Zebaoth, og skal hverken lade dem Rod eller Gren. Se, jeg vil aabenbare Eder Præstedommet ved Elias, Profetens Hånd, førend den store og forsærdelige Herrens Dag kommer. Og han skal plante de Forjættelser, som gaves Fædrene i Børnenes Hjerter, og Børnenes Hjerter skulle omvendes til deres Fædre; at ikke al Jordens skal blive aldeles ødelagt, naar han kommer." (Jævnsfor Mal. 4, 1. 5. 6.)

I et hørligt Syn, som blev givet Joseph Smith og Oliver Cowdery i Kirtland Tempel den 3de April 1836, viste Profeten Elias sig for dem, den Samme, som blev optagen til Himmelten uden at smage Doden; og han kundgjorde for dem: „Se Tiden er kommen, om hvilken Malachias' Mundtaler, vidnende, at han (Elias) skulde komme, førend den store og forsærdelige Herrens Dag kommer, for at vende Fædrener Hjerter til Børnene og Børnenes til Fædrener, at ikke hele Jordens skulde hjemsgøges med Forbandelse. Derfor er denne Husholdnings Nøgler overantvordede i Eders Hænder, og herpaa kunne I vide, at den store og forsærdelige Herrens Dag er nær, ja staar for Doren." (Bogtens Bog, eng. Udg. 110, 13—16.)

Fædrene og Børnene ere gjensidig afhængige af hverandre. Et af de store Principer, som danner Grundvorden for Læren om Frelse for de Døde, er det, at Fædrene og Børnene ere gjensidig afhængige af hverandres. At, som Profeten Joseph Smith lærtede de Hellige, nedsindre der er et eller andet sammenhørende Led imellem de hedengangne Fædre og de nulevende Born, saa skulde hele Jordens blive slagen med Forbandelse. (Bogtens Bog 106, 18.) Guds Plan bestemmer, at hverken Børnene eller Fædrene kunne opnaa Fuldkommnenhed foruden hver-

andre; og den nødvendige Forening tilvejebringes ved Daab for de Døde. Maaden, hvorpaa Børnenes Hjerter og Fædrener Hjerter blive vendte mod hverandre, er meget tydelig i disse Skriftsteder. Naar Børnene lære, at de ikke kunne opnaa Fuldkommnenhed foruden deres Førstæders Bistand, saa er det naturligt, at deres Hjerter aabnes, deres Tro opvækkes og gode Gjerninger paabegyndes for deres Afslødes Forlosning; og naar de hedengangne lære af Evangeliets Forklyndere, som arbejde iblandt dem, at de maa stole paa deres Born som stedfortrædende Frelsere, da ville de gjøre Alt, hvad der staar i deres Magt, for at understøtte deres Repræsentanter, som endnu ere i Kjødet, med deres Tro og Bonner, saa at de kunne være i Stand til at udføre dette Kjærlighedens Arbejde for dem. Og Kjærligheden, som er en Drivkraft i sig selv, bliver herigjennem endnu stærkere. Med Undtagelse af den Sindsbevægelse, der vækkes i et Menneskes Bryst ved at have Omgang med Guddommelige, gives der kun saa Hjelper, som ere stærkere eller renere end Kjærlighed til Slægtninge. Himmel selvfunde ikke tilfredsstille vores Ønsker, hvis Familiebaandet ikke eksisterede der.*.) Disse Kjærlighedsfolser i Himmel ville afgive fra dem, vi nu ere i Besiddelse af, ved, at de ville være

*) Da Aabenbaren angaaende Læren og Daab for de Døde blev given i vor Tid, fan man med Rette sige, at der aabnedes et nyt Tidsafsnit i Menneskeslægtens Historie. Paa den Tid, da Profeten Joseph Smith modtog denne Aabenbaring, var det en i den kristne Verden almindelig antagen Anfueelse, at Ejælens evige Skæbne var uigentabelig afgjort ved Døben og for hele Evigheden. Hvis den ikke blev belønnet med evig Lykkelighed, saa var den domt til evig Kval og Pine, og udenom Grænsen for Mulighed til, at det nogensinde vilde ophøre eller forandres. Denne afsthelige og forsærdelige Lære, der aldeles strider mod ethvert retsærdigt

dybere, stærtere, ædlere. Og saaledes kan formedelst Guds Maade ethvert af hans svage og dødelige Børn, som har paataget sig Kristi Navn her paa Jordens, blive Frelser i et begrænset Omfang for sine Forsædres Hus; og deite, formedelst stedsfortrædende Arbejde og Opfrelse, udført i Ødmighed, og som fremstilles ved Daabens Ordinanse i Lighed med Frelserens Dod, Begravelse og Opstandelse.

Arbejdet for de Døde er dobelt. Det, som udføres her paa Jordens, vilde være usfuldstændigt, om ikke den tilsvarende Del deraf blev udført paa den anden Side af Søret. Et Missionsarbejde udføres der, hvorved Evangeliets Budstab bringes til de hedengangne Mander, som derigjennem komme til Kundskab om det Arbejde, der bliver udført her paa Jordens paa deres Begne. Hvilke hellige Ting angaaende Guds Hensigter, der saaledes fremstilles for os! Hvor stor er ikke Guds Barmhjertighed lagt for Dagen ved dette Bevis paa hans Kjærlighed! Hvor ofte se vi ikke Benner og Und-

og guddommeligt Princip, blev almindelig troet; at alle de hedense Nationer, som vare døde foruden Kundstab om den farde Gud og om den Frelse, der var tilvejebragt ved hans Son Jesu Kristus, skulle lide Helvedes Straf til evig Tid. Denne Tro tydeliggjores ved et Svar, som en vis Bisstop gav Tranernes Konge, der var i Færd med at lade sig døbe under Biskoppens Hænder. Kongen var en Hedning, men han havde besluttet sig til at antage den Form af Religion, som da kaldtes Kristendommen. Han kom til at tenke paa, at dersom Daab var nødvendig til hans Frelse, hvad skulle der saa blive af hans hære Forsædre, som vare døde som Hedninger? Denne Tanke udvilde sig til et Spørgsmaal, hvilket han rettede til Bisloppen. Prælaten, der var mindre diplomatist end mange af hans Sætt, svarede ham ligefrem, at de vare gaaede til Helvede. „Da ved Thor,” svarede Kongen, „gaar jeg ogsaa dit,” og derpaa afflog han at modtage Daaben eller at blive en Kristen.” — G. Q. Cannon's Life of Joseph Smith, Side 510.

inge, vi anse for de Skjonneste og Bedste, som Jordens ejer, falde for Dødens Le uagtet al vor Tro og Guds Præstedommes Administration! Men hvem af os kan sige, om ikke disse Mander, som saaledes forlade os, behøves til at forrette i Forløsningens Arbejde hinsides, maa ske for at prædike Evangeliet til deres Forsædres Mander; medens Andre af den samme Slægtlinje arbejde i et lignende Øjemed her paa Jordens.

Saavidt som den guddommelige Vilje er bleven aabenbaret, er det nødvendigt, at de ydre Ordinanser, saasom Daab i Vand, Handers Paalæggelse for Meddelelsen af den Helligaand, og de højere, derefter følgende Ordinanser, skulle udføres her paa Jordens, ved at en passende Repræsentant i Kjødet fremstaar som Stedsfortræder for den Dode. Udfaldet af saadant Arbejde overlades i Guds Haand. Ingen behøver at antage, at de Døde formedelst disse Ordinansers Udførelse paa nogen Maade ville blive tvungne til at annamme dem, eller at de i mindste Maade ville blive hindrede i at udøve deres egen Handlefrihed. De ville antage eller forkaste i Forhold til den Grad af Ødmighed eller Gjenstridighed, de udvise overfor guddommelige Ting; men det Arbejde, som saaledes er udført for dem her paa Jordens, vil være til Nytte, naar Hornuften og sunde Lærdomme have vist dem den sande Stilling, hvori de befinde sig.

Templer og andre hellige Steder ere nødvendige for Udførelsen af disse hellige Ordinanser. Naarsomhæft en Organisation af Præstedommets eksisteret paa Jordens, saa har Herren befalet at bygge og berede Steder, passende til hans Ejendele, hvor hans Kirkes Ordinanser kunde udføres. Det er naturligt, at en saadan Bygning

burde være en Frembringelse af Folkets største Anstrengelse, eftersom det frembøres som et Offer for Herren. Herrens udvalgte Folk har i alle Tidsalder været et tempelbyggende Folk. Kort Tid efter, at Israels Børn var blevne udfriede fra den ægyptiske Trældom, befalede Herren dem at opføre en Helligdom til hans Navn, hvis Plan han nøjagtig forklarer. Skjønt denne Helligdom kun bestod i et Telt, saa var den dog meget omhyggeligt udstyrret og dekoreret; Folkets bedste Offer blev anvendt for dets Konstruktion (2 Møj. 25; 35, 2.); og Herren udviste, at han antog dette Offer af hans omvandrende Folk, ved at hans Hellighed fyldte Tabernaklet og der aabenbaredes sig selv. (2 Møj. 40, 34—38.)

Da Folket havde bosat sig i det forjættede Land, blev Førsamlingens Tabernakel anbragt paa et mere blivende Sted (Jos. 18, 1.), men det blev alligevel holdt i Ære, formedes det hellige Hensigt, indtil Salomons Tempel blev fuldført og da indtog Bladsen som Herrens Helligdom. Dette Tempel, den pragtfuldeste Bygning, som nogenfinde er blevet opført af Mennesker for hellige Øjemed, blev indviet med højtidelige Ceremonier; men dets Hellighed var af kort Varighed, thi inden fyrretyve Åar efter dets Fuldførelse tabte det sin Glans, og til sidst blev det et Rov for Luerne. En delvis Gjenopbyggelse af Templet blev udført, da Jøderne vendte tilbage fra deres Kængestab; og formedes den venlige Indflydelse, der blev ydet af Chrus og Darius, blev Borobabels Tempel indviet. (Eras 1, 3—6; 1 Kong. 6 og 8 Kap.) At Herren fandt Behag i sit Folks Bestræbelse for at de vedligeholdt en Helligdom til hans Navn, ses thdelig af den Land, der besjælede dem, som arbejdede deri, iblandt hvilke vare

Sacharias, Haggia og Malachias. Dette Tempel blev staaende i næsten fem hundrede Åar, da kun nogle saa Åar før Kristi Fødsel en Restauration paa denne Bygning blev paabegyndt af den ugudelige Herodes den Store, og deraf blev det i Historien bekjendt under Navn af „Herodes Tempel.“ Forhenget i dette Tempel revnedes ved Jesu Korsfæstelse, og i Året 70 A. D. blev Bygningen totalt ødelagt af Titus.

Fra den Tid og til den nærværende Husholdning er intet Tempel blevet opført paa den østlige Halvkugle. Det er sandt, at mange pragtfulde Kirker ere blevne opførte for offentlig Guds-tjeneste, men en kolossal Bygning udgør ikke et Tempel. Et Tempel er mere end en Kirke, et Førsamlingshus, et Tabernakel eller en Synagoge; det er et Sted, som specielt er indviet og helligt til Herren, og som udmarkes sig ved, at han anerkender Ordinanser, der ere udførte der, henhørende til det hellige Præstedømme. De Sidste-Dages Hellige have, tro mod det Karakter-træk, som altid følger Guds udvalgte Børn, været et tempelbyggende Folk fra deres første Begyndelse. (Bagtens Bog 103, 12.) Kun nogle saa Maaneder efter Kirkens Organisation i den nærværende Husholdning henviser Herren til det Tempel, som skalde bygges. (Bagtens Bog 57, 3.) I Juli Maaned 1831 udpegede Herren en Blads i Independence, Missouri, som det Sted, hvorpaas et Fremtids-Tempel skalde staa (Bagtens Bog 27, 1.); men Arbejdet derpaa er endnu ikke blevet fuldført, hvilket ligeledes er Tilsæddet med Templet i Far West, Missouri, til hvilket Hjørnestenen blev lagt den 4de Juli 1838. Der er allerede blevet opført og indviet jeks Templer i den nærværende Uddeling, og i alle disse ere hellige Ordinanser blevne admini-

strerede. Disse ere: Templet i Kirtland, Ohio; i Nauvo, Illinois; i St. George, Logan, Manti og Salt Lake City, Utah. Templet i Kirtland og i Nauvo blevne opgivne eller forladte, da de Hellige blevne drevne mod Vest af en ræsende Pøbelhob, og selve Bygningerne ere blevne Ruiner; men Templene i Utah ere bevarede til Guds Tjeneste. Og Storheden og Herligheden af det

Arbejde, som bliver udført indenfor deres hellige Omraade, vidner om Guds naadige Antagelse, til hvis Navn de bleve opførte og indviede, og om, at han vedvarende udgør sine Belsignelser over dem og over sit Folk. I disse hellige Værelser gaar Arbejdet for de Dødes Gjenløsning og de Levendes Begavelse stadtigt fremad.

(Fortsættes.)

Den 15de Juli 1894.

Om Tidernes Tegn.

„Men I skulle høre Krigs og Rygte om Krigs. Ser til, at I ikke forstærkes; thi dette maa altsammen ske; men Enden er ikke endda. Thi Folk skal reisse sig imod Folk, og Rige imod Rige; og der skal være Hunger og Pestilense og Jordskælv her og der. Men alt dette er kun Beernes Begyndelse.“ (Matt. 24, 6—8.)

Lærde Mænd have forsøgt at anvende denne Profeti paa den Tid, da Jerusalem blev ødelagt, hvilket sandt Sted kort efter Frelserens Bortgang. Det betvivles ikke, at han ogsaa ved samme Lejlighed talede om Jerusalems Ødelæggelse, men de næst følgende Vers og i Særdeleshed det 13de, som lyder saaledes: „Men hvo, som bliver bestandig indtil Enden, han skal blive salig,” tyder paa, at han talede om det, som skulde ske i de sidste Dage.

Den, som med Opmærksomhed følger Tidens Gang, kan tydeligen se, at de bestemte Tegn nærme sig med hurtige Skridt. Nogle kunne muligvis indvende, at Krig, Hungersnod og Pestilense er Noget, som har eksisteret fra Tid til anden lige fra Verdens Begyndelse. Dette kan ikke nægtes; det betvivles heller ikke, at Regnbuen altid har vist sig under dertil gunstige Forhold, men den var aldrig af nogen særliges Betydning for Menneskene, forend Herren havde givet den til Noah som et Tegn paa, at han ikke mere vilde ødelægge Jorden med Vand. Paa samme Maade have disse Uroligheder og Ulykker altid fundet Sted som Virkninger og som en Folge af visse Aarsager. Men Frelseren gav det som et Tegn, at naar alle disse Ting kom samtidig eller umiddelbart efter hverandre, saa skulde hans trofaste Børn vide, at Tiden for hans anden Tilkomstelse var nær.

Lader os for et Øjeblik betragte Stillingen i vor Tid. Er den ikke rædselsfuld? Beretninger om Jordskælv, Ødelæggelser ved Storm og Flodsvaade, Oversvømmelser o. s. v. høre til Dagens Orden. Ikke at tale om Mord og Plyndring, Selvmord, Thyveri samt Forbrydelser af alle Slags. Skeptikerne forsøge i Virkeligheden at bortræsonnere disse Kjendsgjerninger ved at påstaa,

det er den høje Kultur og Avispressens Udstrekning, som er Aarsag til, at alle Folk nu for Tiden faa at vide Alt, hvad der sker, medens i Fortiden kun nogle faa sik Kundskab om det, der skete i Verden. En Del Sandhed er der vel i denne Paastand, men selv de, som anføre dette, kunne ikke tilhærdssifie sig ved den Overbevisning; den nøgne Virkelighed stirrer dem i Øjnene, og selv om de end ønske det, kunne de dog ikke frigjøre sig fra den Fornemmelse, at Tiden bebuder noget Truende, som de ikke kunne afværge.

I vor ophylte Tidsalder kunde det anses som høist mærkværdigt, at Krig, Hungersnod og Pestilense virkelig kan true Folket. Kristendommen, som har en saa almindelig Udbredelse, burde lære Folket at elste og respektere hverandre; under videnskabelig Behandling burde Jordens frembringe Overslod af Alt, som fordres til Livets Ophold, og med vor høje Dannelse burde vi være i Stand til at undgaa mange Sygdomme, som vores Forfædre vare utsatte for. Dette er alligevel ikke Tilfældet. Egoisme og Rovlæst, der synes at modarbejde alle Kristendomsvenners Bestrebelser, forårsgage Krig og som en uundgæelig Folge deraf Nød og Elendighed paa de hærjede Steder; eftersom Kulturen tiltager, opträde nye Sygdomme, der trods Lægernes Videnskab.

Der har aldrig været en Tid, hvor saa mange Mænd bære Vaaben, som nu. Vi læse med Forbauselse om Xerxes' Millionhær. Men hvad er den at sammenligne med den Massé Mennesker, som Europa nu kunde stille paa Valpladsen med kun nogle faa Timers Varsel og Alle forsynede med de mest dødbringende Vaaben? De europæiske Magter anstrengte sig af alle Kræfter for at indtage første Rang paa Militarismens Omraade. Fred hersker paa Overfladen, men denne Fred kan hvilkensomhelst Dag være forbi, og de, som da ikke ere forberedte paa at møde deres Fjende, kunne forvente at blive underkluede og at blive et Rov for deres Modstandere. Alligevel er en Krig mellem Nationerne for Øjeblikket ikke den mest truende Fare. Det, som i vor Tid er næst sikkert til at indgyde Frygt, og som Statsmænd i en Række af Aar have besværet deres Hjärne med, er de sociale Spørgsmaal. Den gjensidige Følelse af Uvilje, som i længere Tid har været raadende blandt de forskellige Samfundsklasser, er endelig udbrudt i de Forenede Stater og det paa en saa voldsom Maade, at det tildrager sig Regjeringens Opmærksomhed. Fra en Strejke er det udartet til et formeligt Oprør. Fabrikter, Magasiner og Jernbanestationer ere stukne i Brand, og i Chicago har Oprøret naaet en saadan Højde, at det er blevet anset for nødvendigt at erklære Byen i Belejringstilstand.

Medens Regjeringen er hjælpelos, og medens Statsmænd betragte Stillingen uden at vide, hvad Resultaterne ville blive, behøve de trofaste Sidste-Dages Hellige ikke at nære nogen Frygt. Alt dette er blevet forudsagt. Men Menneskene have ringeagtagt disse Profetier eller ogsaa forsøgt at bortforklare dem. I Mormons Bog læse vi paa flere Steder, at ingen Nation, der understøtter eller opmuntrer hemmelige Foreninger, kan blive længe bestaaende i det forjættede Land. Esaias siger: „Be dem, som give ugudelige Love og udstede uretfærdige Skrivelser, for at fortrænge de Ringe fra deres Ret, og for at fravende de Elendige iblandt mit Folk deres Ret.“ (Ef. 10, 1. 2.) Alt den amerikanske Nation har brugt denne Fremgangsmaade mod de Hellige er et unægteligt Faktum. Og Staterne Missouri og Illinois vare de Steder, hvor Pøbelen havde ubegrænset Magt over de

Hellige, og hvor saa meget uskyldigt Blod blev udgydt. At disse Steder nu selv blive hjemsigte af Bøbelvælde er mere end Skæbnens Tilsikkelse; det er en Tilfjendegivelse af Guds Retfærdighed. I hvilken Udstrækning disse tre uadstillelige Landeplager, Krig, Hunger og Pest, skulle hærje Amerikas sjønne Land, førend de sprede sig til den øvrige Verden, er os ikke bekjendt; dog siger Ejaias: „Se Herren udtommer Landet og gør det øde, og han forvender dets Skiksel og adspredler dets Indbyggere.“ (Ej. 24, 1.) Nogle ville muligvis sige: Her taler Profeten om Babylon og om det, som allerede er fæst. Vader Ingen berolige sig selv paa denne Maade. Alt dette er endnu ikke gaaet i Opfyldelse. „Og jeg vil hjemsigte Forderige for det onde, og de Ugudelige for deres Misgjerning; og jeg vil bringe de Hovmodiges Stolthed til at høre op, og høje Boldsmænds Overmod. Jeg vil gjøre Folk sjældnere end Guld, og Mennesker sjældnere end Guld fra Ophir.“ (Ej. 13, 11. 12.) „Forderige“ indbefatter mer end det da fændte Babylon, og det er tydeligt, at dette henviser til den sidste Tid.

Det er ikke Meningen med denne Artikel at forsøge at udlegge Skriften eller at indjage Straf i vore Læseres Hjerter. De Sidste Dages Hellige have Intet at frygte, saalænge de leve i Overensstemmelse med Guds Bud og Besatninger. Hensigten er blot at gjøre de Hellige opmærksomme paa, at vi have urolige Tider i Verden, og at de ikke skulle lade sig bedrage, naar de høre Agitatorer raabe, at det eller det er Marsagen, og at det hele er en let Sag at ordne. Den virkelige Marsag er, at Menneskene i Aarhundreder have vandret paa forbudne Veje, og i vor Tid have de forhærdet deres Hjerter mod Evangeliets Budstab og forsøgt at udrydde dem, som have annammet det. Og denne Marsag vil medføre sin Virkning. „Saa stor en Trængsel, som ikke har været fra Verdens Begyndelse hidintil, som ikke heller skal blive. Og dersom disse Dage ikke blev forfortede, da blev intet Menneske frelst; men for de udvalgtes Skyld skulle disse Dage forfortes.“ (Matt. 24, 21. 22.)

Til de Hellige lyder Frelserens Ord nu som forдум: „Ser til, at ikke Nogen forsører Eder.“

Ankomst af Missionærer.

Ældste Nels Forsberg fra Salt Lake City ankom til København via Liverpool den 30te Juni.

Vi byde Broder Forsberg hjertelig Velkommen.

Afløsning.

Ældste Carl M. Levorsen, som har arbejdet 1 Aar og 7 Maaneder i Aalborg Konference og den øvrige Tid i Kristiania Konference, løses fra sin Missionsvirksomhed med Tilladelse til at rejse hjem til Zion den 19de Juli.

Ældste G. A. Iversen, som blev afløst den 15de Maj, men som siden under Präst. H. J. Christiansens Rejse i Konferencen havde Tilsyn over Kristiania Gren, rejser ligeledes hjem med samme Selskab.

Begge disse Brødre have virket med Flid i Evangeliets Tjeneste og have udført et godt Arbejde.

Vi ønske dem en lykkelig Hjemrejse.

Beskikkelse.

Eldste Nels Horsberg beskikkes til at arbejde paa Missionskontoret i København som Skriver for »Nordstjernan».

Peter Sundwall,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Brigham Youngs Fødselsdag

højtideligholdtes paa en passende Maade paa mange Steder i Territoriet, og i Salt Lake City mindedes Dagen paa flere Maader. I den hedengangne Præsidents Bopæl, „Løvehuset,” samledes omtrent alle af den nærværende Generation, som bærer Navnet Young, og den nu i mange Aar Klosterstille Bhgning gjenlød fra den ene til den anden Ende af Smaabørns Stemmer og Ungdommens Spøg og muntre Latter og Sang.

I Templets Annex samledes siden et udsgåt Selskab, der tilbragte en Del af Tiden med højtidelige Sange og Taler til Minde om Profeten Brigham Young. Da Mørket faldt paa, oplystes hele Templet fra Grundvolden til Taarnspirene med elektrisk Lys, og det var et overmaade imponerende Skue at se den mægtige og noble Granitbhgning badet i det 19de Aarhundredes nye Lys, frembragt ved Templets eget Maskineri, og Tusinder af Mennesker betragtede det med Beundring og Glæde. Men dette blev gjort for at mindes Brigham Youngs 93de Fødselsdag; thi han var den, som lagde Grundstenen til Salt Lake Tempel, og som i Herrens Haand var et Redskab til at lægge Grundvolden til Utah Territorium; hans mægtige Genius og filantropiske Majestæt spores fra Nord til Syd og fra Øst til Vest i vort velsignede Bjerghjem, og saalænge hans Minde lever, maa Fred og Fremgang være Utahs himmelfodte Gave.

Renlighed er en Del af vor Religion.

Sundhedslæren begynder at blive Gjenstand for Folkeets Ýndest. For en Tid tilbage bleve de, som fremhævede denne Lære, betragtede med en vis Grad af Foragt. Deres utrættelige Arbejde har alligevel baaret Frugt. Tusinder af Folk iagttage og adlyde for Tiden Hygienens Principer med mere eller mindre Nøjagtighed; og i næsten alle vores offentlige Skoler læres

Hygiene som et af de regelmæssige Fag i Undervisning. Dette har uden Tvivl en god Virkning.

Enhver Ting, som egner sig til Menneskeslægtens Forbedring i hifist Henseende, er visstelig ros værdig. Det er godt at udvikle de aandelige Evner, men paa samme Tid er det ikke godt at forsømme Legemets Pleje. De aandelige Kræfter skulde ikke udvikles paa de

hsifiske Kræsters Bekostning. Baade Legeme og Aland skulde forbedres og forædles. Derfor burde det i højeste Grad anses for baade rigtigt og passende, at Hygiene læres i Skolerne, og at Børnenes legemlige Pleje lige saavel tages i Betragtning som deres Aandsevners Udvikling.

Hvad er Hygiene? Den er kaldet en Videnskab. Den har sine Principer, sine Tilbud og sine Regler. Bind ester Bind ere skrevne derom, og den er bleven haandhævet og forklaret af mange lærde og velslalende Folk; men hvad er den i det Hele taget?

En Skribent siger i et af vores Tids-skrifter følgende derom:

„I Virkeligheden kunde Læren om Hygiene udtrykkes med et Ord — „Renlighed.“ Renlighed bestaaer i: Ren, fri af Lust og rent Vand; i at holde det rent baade i og omkring Huset; i at holde sit Legeme rent; at have rene Klæder; at tillave ren Mad og at nyde den paa en renlig Maade; at være renlig i sit Arbejde; at have rene Vaner, Enhver især, baade Mænd og Kvinder, samt at være ren i Bandel, Liv og Omgjængelse; — kan den næst ivrig Sundhedsprædikant muligvis tenke sig et Spørgsmaal angaaende Hygienen, som ikke vil blive tilfredsstillende besvaret af en saa omsattende Beskrivelse af Renlighed som denne?“

Vi forstaa Alle, hvad Renlighed betyder, og der er Ingen, som vil gjøre Indbendinger mod Renlighedens Nødvendighed. Det gamle Ordsprog er os vel bekjendt, at „Renlighed er næst efter Gudsrygtighed.“ Det er en Hornøjelse at gaa ind i et Skolehus, der er fyldt med Barn, som se renlige ud — rene i deres Person og iførte rene Klæder. Hvor ivnjeladende er ikke et skiddent Barn i en saadan Skole! Renlighed, man kan kalde det Hygiene

eller, hvad man vil, burde læres i vore Skoler. Dens Bigtighed og Bethydning skulde indprentes i Børnenes Hukommelse. De burde lære at indse Nødvendigheden af at være rene i deres Person, at være renlig Klæde og være rene i Udførelsen af deres Arbejde. Og i Særdeleshed burde det paalægges dem at være rene i deres Vaner samtidig med Liv og Omgjængelse. Disse ere store Hovedbetingelser for Børnenes Opdragelse. Hvis de oplæres paa denne Maade, da ville de blive stærke og sunde Mænd og Kvinder, ikke alene i hysif, men ogsaa i moralisk Henseende.

De Sidste-Dages Hellige tro, at Renlighed er absolut nødvendig. Det er en Del af deres Religion, ja i Sandhed en væsenlig Del. Guds Aaland vil ikke bo i urene Tabernaakler. Derfor kan Ingen, som har et urent Legeme, forvente at have Samkvem med den Helligaand. Det kunde maaske indvendes, at hermed menes blot moralisk Urenlighed. Men vilde ikke dette være en indskrænket Betragtning? Den Anvendelse af dette, som her er udviklet, viser sig i sin fulde Mening at være fornuftig og passende. Karret bor holdes rent udvendig saavel som indvendig.

Læren om Renlighed i alle dens Skifkelser burde indskærpes i Børnenes Sind. Det er sandt, at mange smaa Børn holde ikke meget af at blive vaskede eller af at vase sig selv, og i Virkeligheden have Nogle af dem Afsky for Vaskebadet. Deres Selvagtelse burde opvækkes ved at fremholde for dem den store Skam at være skidden. Derefter vil man kun have lidet eller ingen Banskelighed ved at formaa dem til at være renlige.

Vore Barn skulle ikke alene belæres om Nødvendigheden af at holde deres Person ren, men det store Værd, som ren Luft, rent Vand, rene Klæder og

Nærlighed i Hjemmet have, burde fremholdes for dem. De Sidste-Dages Heliges Børn ere i Almindelighed velsignede med sunde Legemer. Det burde være af stor Bigtighed for dem at bevare deres Legemer, og de burde afstaa fra enhver slet Vane, som viser sig at være skadelig for dem. Gud har velsignet os med et prægtigt Land. Luften, vi indaande, er ren og oplivende. Der findes ikke paa noget andet Sted i Landet en mere sund og forfrissende Luft end den, vi have. Og dog findes der Folk, som ere saa taabelige, at de udelukke den fra deres Huse. Dette burde ikke se. Vi burde lade Luften have frit Løb til vores Boliger og altid ihukomme, at uren Luft er skadelig. Lad ligeledes Solen skinne ind i vores Huse, og vær ikke bange for, at den

mulig kan falme Tæpperne. Sundheden er mere værd end Tæpper.

Forældrene skalde vise Eksemplet i alle disse Ting. Hvis de gjøre dette, da ville Børnene opvokse i en ren Atmosfære, og Virkningen deraf vil spores gennem Livet. De ville lære at afsyn Alt, som er urent, fordi det vil forekomme dem modbrydeligt, og de ville finde Behag i at adlyde Sundhedens Love med den største Nøjagtighed. Naar dette Resultat er opnaaet, vil Sygdomme forekomme mere sjældent end nu, Levetiden vil blive forlænget, og Mænd og Kvinder ville frøde sig ved at være i Besiddelse af en klar og kraftig Forstand og sunde og stærke Legemer — stikkede til at være den Helligaands Templer. — Juv. Inst.

Lør Din Part og udfør den.

Nedskriven af disse Linjer hørte en Gang en fremtrædende Taler i Kirken bruge følgende Illustration:

„Naar jeg har været til Forsamling i Salt Lake Citys store Tabernakel og lyttet til Sangen af et Kor, der bestaar af henimod 400 Personer, til de kraftige og lifflige Melodier, der vare frembragte paa Orgelet ved en Kunstners Hænder, og til Lyden af mange Strengeinstrumenter, saa at den Harmoni, der saaledes blev frembragt, bevægede mit Hjertes inderste Følelser, har jeg ofte tækt: Hvor meget gjerne Alt dette kunde sammenlignes med vort Liv. Der ser jeg en Sanger, som opmærksomt betragter sine Noder og synger af alle sine Kræfter; her er en Aanden, som kun synger en Node eller to med forskjellige Mellemrum; derpaa bliver hele Koret tyist, og en blød Solo-

stemme med et svagt Akkompagnement tiltaler vor Sjæl; gradvis begynde andre Stemmer eller Instrumenter at føjes til, saa at til sidst enhver Sanger og Spiller er gjort brugbar, og det Hele sammenstemmer i et overvældende Kor af henrykkende Musik og Sang. Enhver Sanger har sin egen Part at udføre; Enhver af dem har lært sin Part og er forberedt paa at udføre den i det rette Øjeblik. Det Samme er tilfældet med Musikerne. Et Stod af en Kornet er maaesse netop det, der behøves paa det rette Sted i Stykket for at tilvejebringe den rette Effekt; hvis kun eet behøves, da vilde to fordærve Harmonien. En Musiker vover aldrig at tilføje Noget til sin Part, fordi han derved kunde resikere, at det Hele gik i Stykker. S Alt dette ser jeg kun et Sindbillede paa, hvad vort Liv burde være.“

Dette er en fortællig Illustration. Enhver menneskeligt Bæsen, det er, enhver Aand, som det er blevet tilladt at komme ned paa Jordens, har sin bestemte Part at udføre. Hvor Mange er der blandt de Millionser af Bæsner, som ere fulde af Liv og Haab, og som have store Forventninger om, hvad Livet vil bringe dem, som for et Øjeblik tænke over, hvad der er Varsagen til deres Tilværelse? Hvor Mange føle, at de have en Mission at udføre, og at en Del om ikke hele deres Tid burde anvendes for at lære, hvad denne Mission er, og for at udføre den? Det er meget tvivlsomt, om Mange se det fra denne Side. Selve Grundprinciperne, som nu læres i de forskjellige Sækter blandt Kristendommen, modstætte sig denne Ide, thi de lære, at Frelseren allerede har udført den nødvendige Del, og at Alt, hvad Mennesket har at gjøre, er at tro, at han har gjort det — da er hans Mission opfyldt og hans Salighed sikret. De Sidste-Dages Hellige burde se paa det i et andet Lys.

De, som have sluttet Pagt med Gud, have højtideligt indgaaet paa at hjælpe til at opbygge hans Rige her paa Jordens. Enhver har sin Part at udføre. Det kan gjerne være et stort Kald eller maaesse en ringe God, men enhver for sig er særdeles stillet til at udføre den Part, som er blevet ham tilbælt. I Udførelsen af dette burde man afholde sig fra at indtage en højere Blads end den, Gud har bestemt for ham at udfylde. Det vilde anses ligesaa latterligt for dem, som ere blevne paalagte visse Pligter, at ville unddragte sig disse, for at prøve at opnaa Noget, der i deres Mening var større, som det vilde være for en Basstemme at forsøge at synde Sopran, eller for En, der i Hovedkoret kun har nogle faa Toner at ud-

føre, uafbrudt at vedblive at synge. I begge Tilfælde vilde det foraarsage Mislyd og Disharmoni, og medens det vilde forstyrre hele Sangkoret, vilde det ogsaa fremkalde Kritik og delte Anskuelser i Kirkejamføret.

Naar en Sidste-Dages Hellig en Gang vedkender sig den Kjendsgjerning, at han eller hun har en Mission eller en Part at udføre, da opstaar selvfølgelig dette Spørgsmaa: „Hvad er min Part?“ Enhver, som har paataget sig hellige Bagter, burde bestrebe sig for at bevare dette Spørgsmaa paa en tilfredsstillende Maade. Efter at de en Gang formedesst Bon og Aandens Beleddning havde lært at kjende deres Missions Egenskab, bliver det næste Skridt at studere Samme. Der fordres mere Bekymring, mere flittigt Studium og lang Øvelse for at lære dette fuldstændigt, end hvad der fordres af en Musiker for at lære sin Part, thi det omfatter ikke alene dette Liv, men det strækker sig ogsaa ind i Evigheden. Det kræver et langt og undertiden mojsommeligt og vanskeligt Arbejde tilfulde at lære denne Part at kjende, efter at den en Gang er blevet os tilkjendegiven, og alligevel maa man forstaa den, førend den sættes i Udførelse.

Naar de Hellige have lært deres Part og ikke ere villige til at udføre den, da ere de ikke i Stand til at fremrusle Herrens store Værk, som han har paabegyndt, men ville snarere hindre dets Fremgang. Hvorfor ere de Sidste-Dages Hellige med alt det Lys og al den Kundstab, som de have erholdt, alligevel et usuldkomment Folk? Fordi mange Individer, der ere Medlemmer af Kirken, aldrig nogensinde have næret den Tanke, at de have en Part at udføre i dette store Værk; Andre vide ikke, hvad deres Part er, atter Andre have nægtet at modtage eller have for-

somt at lære deres Part, ester at den er blevet dem anvist, og efter Andre nægte at udføre deres Part, naar de have lært den. Med andre Ord, Nogle synge slet ikke, Nogle vide ikke, hvad de skulle synge, og Nogle ere begjærlige eller ørgjerrige ester at blive Korets Vedere, i Stedet for med deres forenede Bestræbelser at hjælpe til at danne et fuldkomment Kor.

Fra denne korte og maaesse usuld-komme Fremstilling kan man slutte sig til, at den største Fuldkommenhed kan opnaas ved, at Enhver især, ledet af den gode Indsydelse, bestræber sig for

at fremme en fælles Opgave; og med Hensyn til den Kraft og Indsydelse, som ethvert af Kirkens Medlemmer besidder, da staar det Enhver af dem frit for at opnaa den Fuldkommenhed, hvorefter alle Hellige trachte. Naar Enhver udfører sin Part efter bedste Evne, da er den guddommelige Dirigent i Stand til at kontrollere hele Koret og at anvende dets Bestræbelser for at frembringe en fuldkommen Lovsang. Hvis enhver Sidste-Dages Hellig lærer og udfører den Part, han er blevet anbetret, da vil Fuldkommenhed blive det endelige Resultat. — Mill. Star.

Et Budskab til Mars.

Fra Tid til anden have astronomiske Værde fremsat Spørgsmaalet om at oprette en Slags Kommunikation med de Planeter, som høre til vort Sol-system, og den Kjendsgjerning, at fremragende Astronomer som Flammarion og Schiaparelli alvorligt have droftet denne Gjenstand, lader formode, at Ideen er mere end fantastisk Drøm.

Hørtlig blev dette Subjekt atter bragt paa Bane, grundet paa en interessant Opdagelse, der er gjort ved Flagstaff Observatory i Arizona, hvor Observatoren melder, at han har seet to beryndelige Lys paa Planeten Mars i Retning af Sydpolens Sne. De, som synes at være forvissede om, at Mars er besolket af intelligente Beboere, meget ældre og selvfolgelig meget mere oplyste end Jordens Folkerace, og som tro, at disse Mars Indvaanere ved Hjælp af Signaler allerede have bestræbt sig for at sængle Jordens Astronomers Opmerksomhed paa deres Tilbærelse, ville uden Twivl, i disse Lysfænomener paa Planetens Overflade se et nyt Forsøg

paa at sende et Budskab over den uhyre Afgrund til vor Jord. Mangen en Tanke vil blive ofret for at virkelig gjøre Muligheden af at bevare dette formodede Signal.

Frank H. Norton, en af Østens Astronomer, giver fornylig i en Artikel til »Illustreret American« nogle ny og interessante Henstillinger med Hensyn til dette Emne. Hvis det kan indrommes, figer han, at Mars er beboet, og at Folket der signaliserer os, da er Alt, hvad vi behøve at gjøre, kun dette: At følge deres Eksempel. Den foreslaade Plan er at opstille tre klare Lys i Form af en Triangel. Disse Lys skulde anbringes saaledes, at intet andet kunstigt Lys kan forringe deres Glans; de skulle være paa et affondret og særskilt Sted paa Jorden, saa at de let kunne opdages af intelligente Wæsner.

Disse Betingelser, figer denne Skribent, kunne kun imødekommes paa et eneste Sted paa Jorden, og det er Pyramiden ved Ghizeh. Dette uhyre Byg værk er om Matten saa at sige indhylset

i uigjennemtrængeligt Mørke med Undtagelse af Maane- og Stjernelys. Beliggenheden er enestaaende, da den er 30 Grader østlig Længde og 30 Grader nordlig Bredde og er tilsvarende til »Syrtis Major« (et meget fremragende Punkt paa Mars).

Hr. Norton foreslaar derfor, at man bør erholde Åhedsivens eller rettere den engelske Regjerings Tilladelse til at illuminere Pyramiden ved Hjælp af det stærkest elektriske Anlæg, som kan erhøldes. Glødelamper skulle strække sig opad Hjørnerne fra Grunden til Toppen. Astronomer vilde være tilstede for at gjøre Observationer.

Forberedelser til et saadant Eksperiment bør paabegyndes uden Ophold. Planeten nærmer sig Jorden med hurtige Skridt, og den 20de Oktober vil den være i den mest gunstige Stilling overfor Jorden.

Man kan indvende mod denne Plan, at Pyramiden vil være en altfor lille Gjenstand til at kunne ses Millioner af Mile borte, selv om den bliver oplyst paa den beskrevne Maade. De Lystriangler, som ville dannes, blive kun noget over 750 Fod paa hver Side, og medmindre Marsbeboerne ere i Besiddelse af Teleskoper, der i Styrke langt overgaa dem, som findes her paa Jordens, da vilde de knap være i Stand til at sjelne Lysglimt som Signaler. Ideen eller Forslaget er alligevel storartet. Det tilfjendegiver maaske den rette Fremgangsmaade i Anstrengelsen for at opklare en dyb Hemmelighed, og hvem ved, om ikke den menneskelige Intelligens, der altid førster efter Kundskab, inden ret længe vil blive i Stand til at høje sig til de højere Sfærer i en Grad, som det for Øjeblikket er umuligt at fatte. — Deseret News.

Dødsfald.

Jørgen Pedersen Halling, født paa Fejø, Danmark, den 24. September 1824, afgik ved Døden i Brigham City, Utah, den 4de Juni 1894. Broder Halling blev indlemmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ved Daab den 23de Januar 1855, og han emigrerede til Utah samme År. Han døde i fuld Tro paa en herlig Opstandelse.

Christian Peter Sørensen, født i Danmark den 4de Maj 1837, afgik ved Døden i Scipio, Millard Co., Utah, den 21de Maj 1894. Han blev døbt den 4de Juni 1861 og emigrerede til Utah i 1862; han døde trofast i Evangeliet.

Inndhold.

Bore Troesartikler	305	Brigham Youngs Fødselsdag	315
Red. Ann.		Renlighed er en Del af vor Reli-	
Om Tidernes Tegn	312	gion	315
Ankomst af Missionærer	314	Lær Din Part og udfør den	317
Afløsning	314	Et Budskab til Mars	319
Beskrifelse	315	Dødsfald	320

Ajobenhavn.

Udgivet og forlagt af Peter Sundwall, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Gal.

Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen).

1894.